जलध्यादौ तूत्तरपदं वाडवानलादौ पूर्व्वपदं। एवमन्येऽपि यथा सम्भवं पदांशदोषा ज्ञेयाः। निरर्थकत्वादीनां त्रयाणाञ्च पदमात्रगतत्वेनैव लक्ष्ये सम्भवः। यथा। "मुञ्च मानं हि मानिनि"। अत्र हिशब्दो वृत्तिपूरणमात्रप्रयोजनः। "कुञ्जं हन्ति कृशोदरी"। अत्र हन्तीति गमनार्थे पठितमपि न तत्र समर्थं। "गाण्डीवी कनकशिलानिभं भुजाभ्यामाजघ्ने विषमविलोचनस्य वक्षः"। "आङो यमहनः (पा०१।३।२८) स्वाङ्गकर्म्मकाच्चेति" (पा० १।३।२८। सू० वा० १) अनुशासनबलादाङ्पूर्व्वस्य हनः स्वाङ्गकर्म्मकस्यैवात्मनेपदं नियमितं। इह तु तल्लङ्घितमिति व्याकरणलक्षणहीनत्वात् च्युतसंस्कारत्वं। नन्वत्र "आजघ्न" इति पदस्य स्वतो न दुष्टता अपि तु पदान्तरापेक्षयैवेत्यस्य वाक्यदोषता। मैवं। तथा हि गुणदोषालङ्काराणां शब्दार्थगतत्वेन व्यवस्थितेस्तदन्वयव्यतिरेकानुविधायित्वं हेतुः। इह तु दोषस्य "आजघ्न" इति पदमात्रस्यैवान्वयव्यतिरेकानुविधायित्वं। पदान्तराणां परिवर्त्तनेऽपि तस्य तादवस्थ्यादेवेति पददोष एव तथा। यथेहात्मनेपदस्य परिवृत्तावपि न पददोषः तथा हन्प्रकृतेरपीति न पदांशदोषः। एवं "पद्म" इत्यत्राप्रयुक्तस्य पदगतत्वं बोध्यं। एवं प्राकृतादिव्याकरणलक्षणहानावपि च्युतसंस्कारत्वमूह्यं। इह शब्दानां सर्व्वथा प्रयोगाभावेऽसमर्थत्वं विरलप्रयोगे निहतार्थत्वं। निहतार्थत्वमनेकार्थशब्दविषयं। अप्रतीतत्वे त्वेकार्थस्यापि शब्दस्य सार्व्वत्रिकप्रयोगविरहः। अप्रयुक्तत्वमेकार्थशब्दविषयं। असमर्थत्वमनेकार्थशब्दविषयं। असम-